

hjemler Straf for den, som *hensætter en anden i hjælpeløs Tilstand* eller forlader en under hans Varetægt staaende Person i saadan Tilstand. Stk. 1 træder i Stedet for Straffelovens § 197. Som Stk. 2 er optaget den af et Flertal indenfor Kommissionen (4 Medlemmer) foreslaaede Bestemmelse om Adgang til Strafnedsættelse eller eventuelt Straffrihed i Tilfælde, der svarer til Lovforslagets § 239 (U. § 217). Ligesom i denne Paragraf foreslaas Bestemmelsen om Straffens Bortfald indskrænket til kun at kunne bringes til Anvendelse under særlige Omstændigheder. Man har saaledes ikke medtaget den af to Kommissionsmedlemmer i Stedet for Stk. 2 foreslaaede selvstændige Paragraf (§ 228 A.) indeholdende Bestemmelser om Straf for uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel, jfr. nu Straffelovens §§ 194 og 195 (Mot. Sp. 346—48. At straffe enhver uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel uden nogen Begrænsning eller nærmere Forklaring og uden Hensyn til, om den har haft Barnets Død til Følge, fører efter Justitsministeriets Opfattelse urimeligt vidt og er i Strid med de Betragtninger, der har ført til i Lovforslaget kun indenfor meget snævre Grænser at skabe særlige Fareforbrydelser, naar Faren alene truer Enkeltmand.

§ 251 (U. § 229, jfr. Mot. Sp. 348) er en i dansk Ret ny Bestemmelse. Man er med Kommissionen enig i, at der er Trang til som Supplement til Reglerne om uagtsomt Manddrab og uagtsom grov Legemsbeskadigelse at have en saadan *almindelig Straffebestemmelse for visse Handlinger, der er farlige for andres Liv eller Helbred.*

§ 252 (U. L. om Forseelser § 36, Nr. 2 og 3, jfr. Mot. Sp. 408—09), der fastsætter Straf for *Undladelse af at foretage visse Hjælpe- og Redningsforanstaltninger*, træder i Stedet for Straffelovens § 199 og de dertil sig sluttende Særbestemmelser. I Forhold til Straffelovens § 199 er det strafbares Omraade udvidet, for saa vidt som det ikke er opstillet som en Betingelse, at den i Livsfare stedte skal være omkommen. Paa den anden Side er Omraadet begrænset, idet den paagældende ikke blot som efter Straffeloven er fritaget for Ansvar, naar Pligtens Opfyldelse medfører Fare for Liv eller Helbred, men i Almindelighed, naar Opfyldelsen medfører særlig Fare eller Opofrelse for den paagældende selv eller for andre.

§ 253 (U. § 230 og U. L. om Forseelser § 38, jfr. Mot. Sp. 349 og 409), der yder et *særligt Værn for den besvangrede Kvinde*, er en i dansk Ret ny Bestemmelse. I Stk. 2 har man ment at burde begrænse det strafbares Omraade noget i Forhold til Ud-

kastets Bestemmelse (U. L. om Forseelser § 38).

§§ 254—257 (U. §§ 231—234, jfr. Mot. Sp. 349—52) indeholder Bestemmelserne om Straf for den, der *udsætter andre for at blive smittede af Kønssygdom.*

§ 254 (U. § 231 Stk. 1 og 2), der træder i Stedet for Straffelovens § 181, er affattet i Overensstemmelse med det af et Flertal (5 Medlemmer) indenfor Kommissionen stillede Forslag. Forbrydelsen bestaar i Fremkaldelse af Fare for Smitte. Om en saadan Fare har været til Stede, maa Domstolene afgøre paa Grundlag af Lægevidenskabens Udtalelser i det enkelte Tilfælde. Det er en Forudsætning, at Gerningsmanden selv lider af Kønssygdom, og — i Modsætning til Straffelovens § 181 — at den anden Person *ikke* er behæftet med samme Sygdom; derimod er det ligesom i Straffelovens § 181 ikke nogen Betingelse, at den angrebne skal være blevet smittet. Den Undtagelse herfra, der gøres i Lov 30. Marts 1906 § 4, 1ste Stk., for Ægtefællens Vedkommende, er der ikke fundet Anledning til at opretholde. I subjektiv Henseende kræves, at Gerningsmanden har været eller burde have været klar over Smittefaren. Man har saaledes bevaret Straffelovens fælles Strafferamme for Forsæt og Uagtsomhed, men ændret Straffelovens »har Formodning om« for i noget videre Udstrækning at lade Uagtsomhed omfattes af Bestemmelsen.

Man har haft under Overvejelse, om man under en eller anden Form skulde anerkende den Omstændighed, at Gerningsmanden forud for Samlejet har givet Modparten Meddelelse om sin Sygdom og dens Smittefare, som en Straffritagelses- eller Strafnedsættelsesgrund. Naar der ikke stilles Forslag herom, er det væsentligst ud fra den Betragtning, at den her omhandlede Forbrydelse, omend den i første Række rammer Enkeltperson, dog ifølge sin Beskaffenhed særlig maa anses for rettet mod Sundhedstilstanden i Samfundet; men ser man Forbrydelsen ud fra dette Synspunkt, synes den omtalte Omstændighed ikke at være af afgørende Betydning.

Som Stk. 3 i Udkastets § 231 foreslaas det, at naar en Kvinde, der søger Erhverv ved Utugt, dømmes efter Bestemmelsen i Stk. 1, kan der ved Dommen gives hende Paalæg om indenfor et Tidsrum, der ikke maa overstige 2 Aar, ikke paany at søge Erhverv ved Utugt. Overtrædelse af saadant Paalæg foreslaas straffet med Fængsel indtil 6 Maaneder, ligesom der i Udkastets § 65 Nr. 4 er Hjemmel til Indsættelse af Kvinden i Arbejdshus.